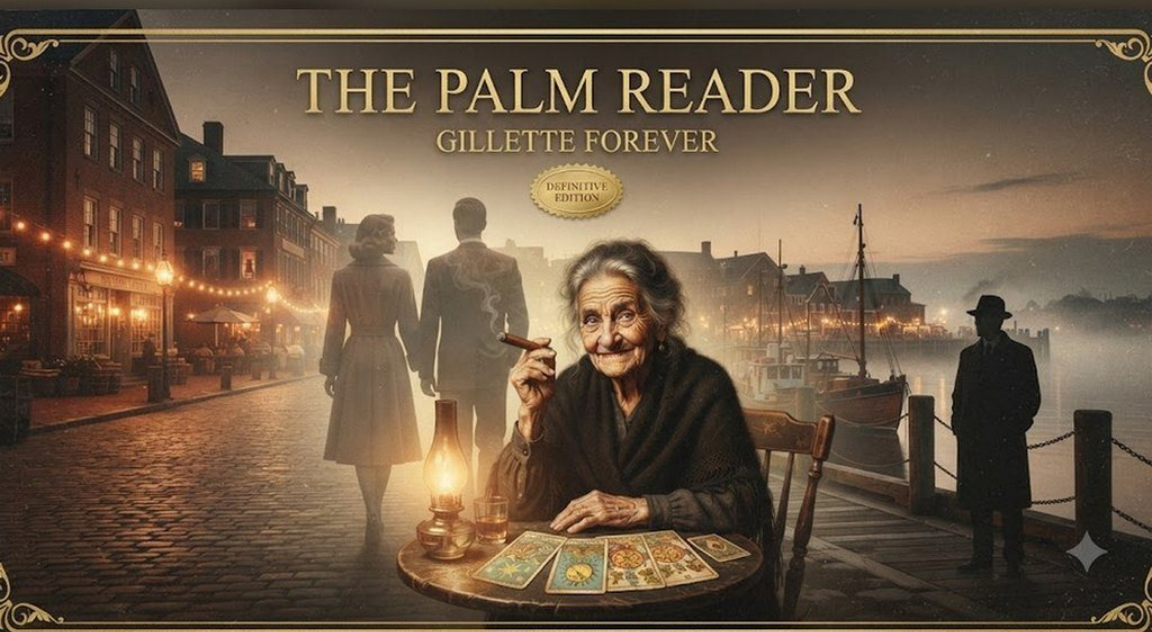

THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION

WALL STREET'İN EL FALCISI — DEVAMI

GILLETTE FROM WALL STREET · 10

Birkaç gün önce Boston'da doksan iki yaşındaki Portekizli el falcısıyla karşılaşmam, sessizliğimin içinde bana bir sürpriz ve hoş bir anı bırakmıştı; bir de hiçbir şey söylemeyen ama hep aynı şeyi düşünen bir gülümseme: peki şimdi, benim önceden görmediğim ne olacak?

Pisagor'un ve geometrisinin içindeki ezoterik disiplin, son otuz üç yıldır kültürel temelimdi. Akıyla karasıyla büyüyle hiç gerçekten tanışmamıştım — onu yalnızca ironiyle, soylu amaçlarla, burç yorumlarını ve zodyak işaretlerini okurken kullanmıştım. Her sabah gazetelerdeki o küçük sütunları okumak hiçbir şeye mal olmuyordu ve ben onların faydasını tek bir şeye yöneltmişim: erkek beklemediklerini söyleyen ama hep tam da benim gibi birini arayan güzel, imkânsız kadınları kazanmaya.

O akşam otele döndüm, On İkinci Sokak'taki otele — gerçi bu aslında bir şehir adresi değildi, sadece bendim, kaybolmamak için restorandan yattığım yere kadar blokları sayan.

Akşam yemeği yıllardır olduğu gibi her zamankiydi — MAIN'deki ıstakozlu linguinemden asla vazgeçmezdim; o İngilizce konuşuyordu, benimkiyse Afrikaans konuşuyordu ve her zaman anlaşılmıyordu, Afrika kabile dilleriyle Felemenkçenin bir karışımı.

Şarap konusunda hiç şüphe yoktu: her öğünde bir kadeh, her zaman, kırmızı, İtalyan — damak başka bir şey istemezdi. Ama

ritmi cep belirleyince yapacak bir şey kalmazdı, vazgeçip musluk suyuna geçmekten başka.

Odam güzeldi, hep kapalı kalan olanaklarla doluydu — bir havuz, bir golf sahası, bir sauna, bir masaj odası, iki sarışın, iki siyahi ve bir kızıl kadın, bir kış bahçesi; hepsi girişte asılı tek bir tabloya bir yapboz gibi sığdırılmıştı.

Bir de o tek kişilik yatak, üstünde dönünce yayları çığlık atan; delik değişik kırmızı bir koltuk, küçük bir masa — hepsi fiyata dâhil, gecesi birkaç dolar, içeri girmeden ödenir.

Banyo işin yıldızıydı — tarihteki ilk gerçek “önce seslen” banyosu. Bağırarak yeterdi: boş mu? On saniye içinde kimse cevap vermezse senindi — koridorda yirmi odaya hizmet eden tek bir alan, eşitsizlik yaratmamak için de uniseks.

Saat 22.34’tü. Yorgundum, uykuya dalmak üzereydim ki kapı çalındı. Biri odayı şaşırdı diye düşündüm ve kalkmadım. Sonra bir vuruş daha geldi ve saate bakılırsa 02.46’ydı — zaman, kimsenin haberi olmadan, yine de akıp gidiyordu.

Kapıyı açmak için kalktım, kimseyi bulamadım. Yatağa doğru döndüğümde kırmızı koltuğumda biri oturuyordu. Frega, dedi, sonunda seni buldum.

Görüntüsü bulanıktı, insan değildi, bir yansıma gibiydi. Bir hologramın içinde bir numara olup olmadığını anlamaya çalıştım. Bunu doğrulayan hiçbir şey bulamadım.

Bakmanın ya da kim olduğumu çözmeye çalışmanın faydası yok — seni bu zahmetten kurtarayım. Ben el falcısının yanında tanıştığın hayaletim ve Gillette Sagası’nın 15. cildinin sonunu öğrenmeye geldim. Karşılığında GILLETTENARRATIVE’in için sana iki sır vereceğim.

Bu hikâyeyi birine anlatsaydım, beni oracıkta Boston Hastanesi'ne kapattırırlardı. Bu yüzden kimseye anlatmamaya özen gösterdim.

15. kitabın son kısmı şu:

Kübalı iki kadın, anne ve kız, genç ve güzel, her biri — farklı zamanlarda, farklı biçimlerde — benimle yalnız kalmak, konuşmak için kendine yer açmıştı ve ikisi de bundan sarsılmış çıkmıştı. İkisi de aynı şeyi istiyordu: benimle evlenmek.

Parmaklarımdaki doğuştan bir kusur yüzünden hiç alyans takmadım; 1993'teki evliliğimden önce belgelenmişti — karım bu kusurumu da kabul etmişti. Bir sabah Küba'dan ayrıldım. Rezervasyonsuz, İtalya'ya ilk uçağa bindim — o yerleri bilen herkes zorluğunu hayal edebilir, ama nasıl başardığımı asla — kadınlara tek tek, büyük bir gizlilik içinde, yakında döneceğimi, onlarla evleneceğimi söyleyerek.

Hiç olmadı.

Bir gün beni ve vaatlerimi unutacaklarını düşündüm. Ama hayır: Orulá'nın Afrika dininden bir Aifá tutup kötülüğü çağırmaya ve üzerime ölüm büyüü yaptırmaya karar verdiler — iadesi olmayan türden.

Ve işe yarıyordu. Hemoglobın değerim yüzde beşin altında, ciğerlerimde sıvı, nefes almakta güçlük bulununca apar topar yoğun bakıma, ölümün bekleme odasına kaldırıldım — rapor bana en fazla otuz altı saat ömür veriyordu.

Cenaze şirketi de geldi ve tabutu yatağın yanına koydu. Her şeyi izliyordum. Bir nefesi dışarı itecek gücüm kalmamıştı. O zaman bile yazmak aklıma gelmedi.

Her şey hazır görünüyordu. Her şey kara büyü ayinine göre ilerliyordu ki otuz üç saat sonra yataktan kalktım, bütün tüpleri

ıkardım ve pijamalarımıla servisten çıkıp eve yürüdüm.

Beş kilometre yürüdüm, kapı zilini çaldım ve karım bayıldı. Ona pasta e fagioli yapmasını söyledim, açtım. Yirmi dakika sonra hastanenin haber verdiği jandarmalar zili çaldı.

Ölüyü arıyorlardı; o ölünün ben olduğumu söyleyince taşaklarını tutup gittiler.

Konuğuma bunun sonun bir parçası olduğunu söyleme ve saat de geç olduğundan gitmesini rica etme anı geldi. Gülümsedi: sana söyleyeceklerimi merak etmiyor musun?

Hayır dedim — çünkü merak kadınlara özgü bir şeydir. Kadınlar onu öteki kadınlara karşı kazanmak için kuşanır. Annem de bana hep tek bir şey söylerdi: bir kadının zihninde erkek olarak kal.

Ferdinando